

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2015 roku, skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu w Ł. , D. G. wniósł o zasądzenie kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty za straty niematerialne. Powód wniósł również o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż przebywał w pozwanej placówce w okresie od 21 marca do 18 grudnia 2012 roku. Warunki odbywania kary były nie humanitarne. Brak było odpowiednich środków higieny, środków czystości oraz warunków do utrzymania higieny osobistej. Wyżywienie było złej jakości, mało kaloryczne, podawane zbyt zimne. Brak było możliwości uczestnictwa w jakichkolwiek zajęciach kulturalno – oświatowych. Areszt utrudniał kontakty z rodziną i przetrzymywał korespondencję. W celach umieszczano osoby o różnym stopniu demoralizacji, wobec czego dochodziło do częstych awantur. W celach nie było ciepłej wody, a kącik sanitarny był zbyt mały. Cele mieszkalne były źle oświetlone i nie można było posiadać sprzętu audio – wideo. Ponadto powód zarzucał nieodpowiednią opiekę medyczną polegającą na oczekiwaniu na wizytę do lekarza około tygodnia, a na specjalistę do 6 miesięcy, zaś leki wydawane były w zbyt małych ilościach.

(pozew k- 2)

Postanowieniem z dnia 21 maja 2015 roku Sąd zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości i oddalił jego wniosek o ustanowienie pełnomocnika a urzędu.

(postanowienie k- 18)

W odpowiedzi na pozew a z dnia 6 lipca 2015 roku pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady i co do wysokości. Podniósł, iż powód nie wykazał jakoby doszło do naruszenia jakichkolwiek dóbr osobistych na skutek bezprawnych działań pozwanego. Podniósł także, iż Areszt Śledczy działa w ramach obowiązującego prawa i stosuje się do przepisów regulujących szczegółowo warunki i zasady odbywania kary . Dodatkowo pozwany podniósł, iż powód nadużywa prawa występując z niniejszym żądaniem. Jest ono bowiem sprzeczne z zasadami współżycia społecznego , a w szczególności narusza powszechne poczucie sprawiedliwości społecznej. Powód bowiem naruszając porządek prawny , winien liczyć się z karą pozbawienia wolności i wszystkimi dolegliwościami z tej kary płynącymi.

(odpowiedź na pozew k- 30- 31)

Zarządzając doręczenie powodowi odpowiedzi na pozew , Sąd pouczył go w trybie art. 5 i 210§2¹ k.p.c.

(zarządzenie , potwierdzenie odbioru k- 87)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

D. G. przebywał w Areszcie Śledczym w Ł. w okresie od 21 marca do 12 grudnia 2012 roku. W sumie był osadzony w kilkunastu różnych celach mieszkalnych w pawilonach A, B i C. Przebywał w celach z jednym lub dwoma współosadzonymi. Tylko w okresie od 25 maja do 29 maja w celi numer 85 , zakwaterowane były 4 osoby. W żadnej z cel nie było przeludnienia.

(niesporne , notatka urzędowa k- 58-59)

W Areszcie Śledczym w Ł. na początku każdego miesiąca osadzeni dostają środki czystości: mydło, papier toaletowy płyn do golenia, maszynkę do golenia, pastę do zębów i proszek do prania - taką samą ilość. Na terenie aresztu każdy może kupić takie środki ponad limity. Do celi wydawany jest ponadto płyn do urządzeń sanitarnych, proszek do szorowania i płyn do naczyń. Wymiana pościeli odbywa się co dwa tygodnie. Pościel ta jest prana przez firmę zewnętrzną. Osadzeni otrzymują po 2 koce. Do łóżek wydawane są także materace. W sytuacji gdy materace, czy pościel

nie nadają się do użytkowania, po uczynieniu zgłoszenia, zostają wymienione. W celach jest oświetlenie jarzeniowe – dwie świetlówki po 40 wat i jest osobne oświetlenie kącika sanitarnego – zwykła żarówka. Osadzony może prosić dyrektora placówki o dodatkowe oświetlenie. W celach mieszkalnych jest tylko zimna woda. Osadzeni korzystają z własnych grzałek. W przypadku skarg na niską temperaturę w celi, w sezonie zimowym, na żądanie osadzonych wydawane są dodatkowe koce i w miarę możliwości osadzeni są przenoszeni do innych cel. Osadzeni korzystają z telewizji – z własnych telewizorów. Każda sala ma doprowadzony kabel i działa także radiowęzeł.

/zeznania świadka W. B., k.79/

Osadzeni mają zapewniony dostęp do lekarza. W każdym pawilonie znajduje się ambulatorium, jeden gabinet stomatologiczny, jeden gabinet okulistyczny, izba chorych. Zatrudnionych jest dwóch lekarzy funkcjonariuszy i kilku lekarzy kontraktowych. Kiedy osadzony zgłasza zapotrzebowanie na wizytę, wpisuje się do książki i czeka według kolejności. Ponadto, wedle potrzeb, Areszt Śledczy organizuje wizyty poza jego siedzibą – w Zakładzie Karnym na K. i innych placówkach medycznych. Czas oczekiwania na taką wizytę to 2,3 tygodnie.

/zeznania świadka W. B., k. 79/

Zdarza się, że osadzeni niszczą pościel i wyposażenie celi. Osadzeni mają prawo do kąpeli w łaźni raz w tygodniu. Osadzeni podlegają także kontroli osobistej, którą przeprowadzają funkcjonariusze ochrony.

/zeznania świadka W. B., k. 79v/

Korespondencja urzędowa jest wydawana za pokwitowaniem w wydziale ewidencji, zaś osobista przez wychowawców. Mogą się zdarzać opóźnienia w wydawaniu korespondencji wynikające z cenzury. Widzenia z reguły odbywają się raz w tygodniu, a na żądanie osadzonego mogą być częściej – nawet codziennie. Powód w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym nie zgłaszał skarg na warunki bytowe.

/zeznania świadka M. P., k.78v,/

D. G. ma 21 lat. Przebywał w różnych jednostkach penitencjarnych, w tym w S. i we W.. Warunki bytowe w Areszcie Śledczym są najgorsze. Bywa, że ściany są pomalowane przez skazanych, a pościel podarta. Administracja nie jest w stanie upilnować osadzonych. Powód podczas pobytu w pozwanej placówce nie miał własnej grzałki, korzystał z grzałek współwięźniów. Zdarzało się, że w celi nie było grzałki i nie miał jak zagrzać sobie wody. Kiedy powód zapisał się do psychiatry, czekał na wizytę 3 miesiące. Powód chciał odbyć widzenie łączone z rodziną, nie otrzymał na to zgody. Aktualnie powód odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym we W.. Pozostały mu do odbycia 2 lata. Z zakładu tym powód nie ma zatrudnienia. Nie ma żadnych źródeł dochodu, Korzysta on z finansowej pomocy swojej matki. Powód ukończył 6 klas podstawówki i nie ma żadnego zawodu. Przed osadzeniem pracował „na czarno” jako pakowacz lub w budownictwie.

(zeznania powoda k- 79v -80)

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o powołane i nie budzące żadnych wątpliwości dowody. Nadto ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się na zeznaniach powoda oraz powołanych w sprawie świadków. Za wiarygodne i rzetelne Sąd uznał zeznania świadków M. P. i W. B., w zakresie warunków panujących w pozwanym Areszcie Śledczym. Świadek B. jest zastępcą kierownika oddziału kwatermistrzowskiego, który zajmuje się warunkami bytowymi, w związku z czym posiada rozległą wiedzę w zakresie warunków bytowych panujących w pozwanym zakładzie penitencjarnym oraz stanie cel.

Za niewiarygodne Sąd uznał również zeznania powoda w zakresie dotyczącym złego traktowania przez funkcjonariuszy, oraz braku zajęć sportowych i kulturalno – oświatowych. Twierdzenia te, jako gołosłowne, nie mogą stanowić podstawy dokonania ustaleń faktycznych. Poza tymi twierdzeniami, powód pouczonej o konsekwencjach procesowych, nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych na poparcie swych zarzutów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

Dochodzone w niniejszym procesie roszczenie o zapłatę 100.000 złotych tytułem zadośćuczynienia powód opierał przede wszystkim na twierdzeniu o niehumanitarnych warunkach odbywania kary pozbawienia wolności w pozwanym Areszcie Śledczym, w szczególności przejawiające się w złych warunkach sanitarno - bytowych.

Zgodnie z art. 417 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa. Przepis powyższy przyjmuje, że jedynymi przesłankami odpowiedzialności Skarbu Państwa są: wykonywanie władzy publicznej niezgodnie z prawem oraz powstała z tego powodu szkoda. Na gruncie art. 417 k.c. należy przyjmować, że odpowiedzialność Skarbu Państwa ma miejsce wówczas, gdy wykonującemu władzę publiczną – bez względu na sposób i formę działania – można postawić zarzut działania z naruszeniem prawa. Przepis powyższy dotyczy wszelkich czynności (działania i zaniechania) związanych z wykonywaniem imperium, a więc zarówno czynności faktycznych, jak i indywidualnych rozstrzygnięć podejmowanych przy zachowaniu określonej procedury. Nie ulega przy tym wątpliwości, że do sfery imperium państwa należy stosowanie środków przymusu związanych ze stosowaniem środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, czy z wykonywaniem kary pozbawienia wolności.

Niezgodność z prawem na gruncie art. 417 k.c. oznacza „zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00). Chodzi tu o niezgodność z konstytucyjnie rozumianymi źródłami prawa, czyli Konstytucją, ustawami, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi oraz rozporządzeniami, a także dorobkiem prawnym Wspólnoty Europejskiej i prawem stanowionym przez Unię Europejską.

Drugą przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 417 k.c. jest szkoda w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., czyli obejmująca straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Pojęcie szkody powinno być rozumiane w sposób przyjęty na gruncie prawa cywilnego jako tej gałęzi prawa, w której usytuowane są przepisy konkretyzujące mechanizm funkcjonowania odpowiedzialności odszkodowawczej. Należy w konsekwencji przyjąć, że chodzi tu o każdy uszczerbek w prawnie chronionych dobrach danego podmiotu, zarówno o charakterze majątkowym, jak i niemajątkowym. Nie można zatem wykluczyć odpowiedzialności władzy publicznej z tytułu naruszenia dóbr osobistych obywatela, w tym także możliwości podniesienia przez pokrzywdzonego roszczeń z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę niemajątkową. Przez szkodę rozumie się nie tylko szkodę majątkową, ale także i szkodę niematerialną (uszczerbek niematerialny), jednakże Sąd podkreśla, że obowiązek wynagrodzenia (zadośćuczynienia) krzywdy powstaje tylko wtedy, kiedy przewiduje to wyraźnie przepis szczególny. Poszkodowany może zatem żądać zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w przypadkach wskazanych w ustawie.

Roszczenia o zadośćuczynienie w niniejszej sprawie rozpatrywać należy w oparciu o art. 448 k.c.

Nie ulega wątpliwości, że dobra osobiste takie jak godność i cześć, których ochrony domaga się powód, mają charakter uniwersalny i podlegają ochronie prawnej na podstawie art. 38 Konstytucji i art. 23 k.c.

Zgodnie z art. 24 k.c. na zasadach przewidzianych w kodeksie pokrzywdzony może żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na cel społeczny. Zasady przyznawania przez Sąd zadośćuczynienia regulują art. 445 k.c. i 448 k.c.

W przypadku bezprawnego naruszenia dobra osobistego art. 24 k.c. pozwala osobie, której dobro osobiste zostało naruszone żądać, aby sprawca naruszenia dopełnił czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, a w szczególności złożył oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach określonych w kodeksie cywilnym, może również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy na wskazany cel społeczny. Zasady przyznawania zadośćuczynienia doprecyzowano w art. 448 k.c., który stanowi, iż w razie naruszenia

dobra osobistego Sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 k.c. stosuje się odpowiednio.

Zgodnie z art. 30 Konstytucji RP przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Obowiązek ten powinien być realizowany przez władze publiczne zwłaszcza tam, gdzie Państwo działa w ramach imperium, realizując swoje zadania, których wykonanie nie może prowadzić do większego ograniczenia praw człowieka i jego godności, niż to wynika z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka. Wymóg zapewnienia przez Państwo godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności jest jednym z podstawowych wymogów nowożytnego państwa prawa, znajdujących wyraz w normach prawa międzynarodowego. Stanowi o tym art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. 1977 r., Nr 38, poz. 167 i 169), zgodnie z którym każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Także art. 3 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 grudnia 1950 r., ratyfikowany przez Polskę w 1993r. (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 z późn. zm.) stanowiący, że nikt nie może być poddany torturom ani niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu, wprowadza obowiązek władzy publicznej zapewnienia osobom osadzonym w zakładach karnych godziwych i humanitarnych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, nienaruszających godności ludzkiej. Łączy się z tym wynikający z art. 8 ust. 1 Konwencji nakaz poszanowania życia prywatnego obywateli i ich prawa do intymności, co w odniesieniu do osób osadzonych w zakładach karnych oznacza obowiązek zapewnienia takich warunków bytowych i sanitarnych, w których godność ludzka i prawo do intymności nie doznają istotnego uszczerbku. Odpowiednikami wskazanych norm prawa międzynarodowego są art. 40, 41 ust. 4 i 47 Konstytucji RP wprowadzające wskazane normy na grunt prawa polskiego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 r. w sprawie V CSK 431/06).

Realizacja spoczywających na administracji Aresztu Śledczego obowiązków w zakresie organizowania miejsc, w których przebywają osoby pozbawione wolności należy do działań władczych państwa i mieści się w pojęciu wykonywania zadań z zakresu władzy publicznej. A zatem ocena, czy obowiązki te zostały zrealizowane, winna być dokonana z uwzględnieniem uprawnień skazanego, szczegółowo uregulowanych w przepisach art. 102 - 120 i w innych przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.) a także z uwzględnieniem treści przepisów wykonawczych rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności (Dz.U. 2003 Nr 152, poz. 1493), rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U. 2003 Nr 186, poz. 1820).

Udzielenie powodowi cywilnoprawnej ochrony wymagało zatem ustalenia, czy zachowania administracji pozwanego Aresztu Śledczego godziły w jego dobra osobiste w rozumieniu art. 24 § 1 k.c. Z mocy art. 6 k.c. na powodzie ciążył zatem dowód wskazania konkretnych uchybień w postaci zaniechania podjęcia działań zapewniających mu realizację jego uprawnień w zakresie warunków bytowych wynikających ze wskazanych powyżej przepisów, naruszających sferę jego dóbr osobistych. Pozwanego obciążał zaś obowiązek udowodnienia, że działał zgodnie z prawem i nie naruszył dobra osobistego powoda (art. 6 k.c. w związku z art. 24 k.c.).

Przechodząc do szczegółowej analizy zarzutów sformułowanych przez powoda i mających świadczyć o naruszeniu jego dóbr osobistych przez pozwanego, podnieść należy, iż skierowane są one w głównej mierze złe warunki bytowe panujące w pozwanym Areszcie Śledczym.

Warto przy tym podkreślić, że dokonując oceny zachowania pozwanego nie może umknąć z pola widzenia okoliczność, że odbywanie kary pozbawienia wolności, z uwagi na jej represyjny charakter, niesie ze sobą w sposób immanentny wiele dolegliwości wyrażających się nie tylko w pozbawieniu możliwości swobody, ale i ograniczeniu intymności, także w związku z wykonywaniem bieżących, zwykłych czynności życia codziennego.

Wymogi dotyczące warunków bytowych w celach mieszkalnych zakładów karnych i aresztów śledczych uregulowane zostały w art. 110 § 2 k.k.w., w sposób odpowiadający wskazanym powyżej normom prawa międzynarodowego.

Zgodnie ze wskazanym przepisem powierzchnia w celi mieszkalnej, przypadająca na skazanego, powinna wynosić nie mniej niż 3 m², a cela powinna być wyposażona w odpowiedni sprzęt kwaterekowy zapewniający skazanemu osobne miejsce do spania, odpowiednie warunki higieny, dostateczny dopływ powietrza i odpowiednią do pory roku temperaturę, według norm określonych dla pomieszczeń mieszkalnych, a także oświetlenie odpowiednie do czytania i wykonywania pracy. Wymogi te zostały doprecyzowane w przepisie § 28 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności, który wskazuje, iż cela mieszkalna powinna być wyposażona w łóżko dla każdego skazanego, odpowiednią do liczby skazanych ilość stołów, szafek i taboretów oraz środków do utrzymania czystości w celi. Niezbędne urządzenia sanitarne sytuuje się w sposób zapewniający ich niekrępujące użytkowanie, z zastrzeżeniem art. 110 § 3 k.k.w. W § 30 powołanego rozporządzenia określono również wymogi w zakresie warunków organizacji warunków do utrzymania higieny osobistej, wskazując między innymi, że skazany powinien mieć zapewnioną możliwość skorzystania co najmniej raz w tygodniu z ciepłej kąpieli (ust. 3). Zgodnie zaś z brzmieniem art. 111 § 1 k.k.w. skazany powinien otrzymać do użytku, z zakładu karnego, odpowiednią do pory roku odzież, bieliznę oraz obuwie, o ile nie korzysta z własnych. Skazanemu zapewnia się warunki niezbędne do utrzymania higieny osobistej, w szczególności otrzymuje on z zakładu karnego pościel oraz inne środki do utrzymania higieny i czystości w celi.

Analizując pobyt powoda w pozwanej placówce w oparciu o wykaz cel, Sąd nie dopatrywał się aby, w którejkolwiek z nich była ponadnormatywna liczba osób. Wręcz przeciwnie, w celach było osadzonych mniej osób niż mogło być.

Z ustalonych faktów wynika, że stan cel mieszkalnych, w których przebywał powód, nie odbiegał od standardu innych cel w Areszcie Śledczym w Ł.. Cele były wyposażone w sprzęt kwaterekowy cel mieszkalnych z węzłem sanitarnym określonym w treści załącznika nr 3 do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. Owszem, zgodnie z przepisami kąciek sanitarny powinien być oddzielony od reszty celi trwałymi przegrodami, zapewniając tym samym stosowny komfort wykonywania czynności fizjologicznych, jak i w sposób uwzględniający potrzeby pozostałych osadzonych. Nie jest jednak wprost podane, że wskazana „trwała przegroda” musi być murowana, od podłogi, aż po sam sufit, za takowe uznać można także odpowiednio zamontowane ścianki z płyt.

Uwagi co stanu czystości cel również uznać należy za w pełni chybione, w sytuacji gdy to na osadzonych ciąży obowiązek utrzymywania ich w stanie umożliwiającym codzienne funkcjonowanie. Dlatego też osadzeni otrzymują od jednostki, w której przebywają środki niezbędne do utrzymania higieny i czystości w celi, zgodnie z treścią powołanego wyżej Rozporządzenia.

Ustosunkowując się do pozostałych zarzutów, związanych z warunkami bytowymi panującymi w pozwanym zakładzie penitencjarnym, warto zaznaczyć, że powód w toku procesu nie udowodnił, jakoby w pozwanej placówce miały miejsce rażące zaniedbania – godzące w jego godność.

Różnego rodzaju ograniczenia i niedogodności, na które skarży się powód: dotyczące braku ciepłej wody w celach, możliwości korzystania z łaźni jedynie raz w tygodniu, braku w dostawie prądu, czy też umieszczenia w otworach okiennych blend, które w ocenie powoda ograniczają dopływ światła i powietrza - mieszczą się w nakreślonych przez ustawodawcę ramach dozwolonego działania władzy publicznej.

Stosowanie w celach przesłon okiennych pozostaje w zgodzie z przepisami techniczno – ochronnymi i budowlanymi. Należy mieć na uwadze, że osadzeni muszą liczyć się z obiektywną koniecznością podejmowania względem nich środków, zmierzających do ograniczenia im możliwości niedozwolonego kontaktowania się ze światem zewnętrznym.

Krytyczne uwagi dotyczące usług związanych z praniem pościeli i ręczników, również nie znajdują jakiegokolwiek uzasadnienia. Pozwany Areszt Śledczy sumiennie wywiązuje z ciężącego na nim obowiązku, wymieniając osadzonym

regularnie pościel i ręczniki. Dyskusyjna w ocenie powoda jakość świadczonej usługi pralniczej, nie może być uznana za okoliczność godzącą w jego dobre imię, czy godność (zwarzywszy na położenie powoda), zwłaszcza, że zarzut ten nie znajduje jakiegokolwiek oparcia w zebranych materiałach dowodowych i stanowi jedynie subiektywne odczucie powoda.

Reasumując stwierdzić należy, że ustalone przez Sąd fakty nie dają podstawy do przypisania pozwanemu naruszenia dóbr osobistych powoda. Samo niezadowolenie powoda ze standardów pomieszczeń mieszkalnych nie daje jeszcze podstaw do przyjęcia istnienia uchybień w funkcjonowaniu Aresztu. W tym miejscu należy dodatkowo wskazać, że przy ocenie przestrzegania przez pozwanego minimalnych norm w zakresie standardów wykonywania kary pozbawienia wolności i ewentualnego naruszenia dóbr osobistych osadzonych nie można abstrahować od realnej sytuacji i kondycji finansowej Państwa, ogólnej sytuacji gospodarczej, w tym poziomu życia ogółu obywateli - także tych, którzy nie mają zapewnionego minimum socjalnego nie będąc karanym karą pozbawienia wolności. Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, wskazać należy iż osoba osadzona musi liczyć się z ograniczeniami i dolegliwościami wynikającymi z wykonywania kary pozbawienia wolności /por. wyrok SN z 02.10.2007r., II CSK 269/07, opubl. Monitor Prawniczy, rok 2007, Nr 21, str. 1172/.

W tym stanie rzeczy uznać należało, iż brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu i orzec o oddaleniu powództwa w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 102 k.p.c.. Hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania "przypadków szczególnie uzasadnionych" pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony stanowią podstawę do nie obciążania jej kosztami procesu. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony, z tym zastrzeżeniem, że niewystarczające jest powoływanie się jedynie na trudną sytuację majątkową. Całokształt okoliczności winien podlegać ocenie z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

Mając na uwadze charakter wysuniętego roszczenia, okoliczność, że powód przebywa w Areszcie Śledczym, nie posiada specjalistycznej wiedzy z zakresu prawa (co usprawiedliwia subiektywne przekonania o zasadności wytoczonego przez siebie powództwa), a ponadto znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej (osobą utrzymującą powoda jest matka), Sąd uznał, że w tym przypadku obciążenia powoda obowiązkiem zwrotu kosztów pozostawałoby w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, dlatego też postanowił nie obciążać go obowiązkiem zwrotu kosztów na rzecz pozwanego.

Z/ Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia i pouczeniem doręczyć powodowi oraz w trybie art. 98 zd.2 k.p.c. pełnomocnikowi pozwanego.